

Autoreferat

1. **imię i nazwisko:** Anna Kołomycew
2. **Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.**

2011 – doktor nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce; Wydział Politologii Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, tytuł rozprawy doktorskiej: *Polityka regionalna samorządu województwa podkarpackiego*

2007 – magister – kierunek politologia, Wydział Politologii Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

2007 – licencjat – kierunek dziennikarstwo i komunikacja społeczna, Wydział Politologii Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

3. **Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.**

od 2011 – nadal – adiunkt, Zakład Administracji Publicznej i Polityki Społecznej, Instytut Nauk o Polityce (wcześniej Katedra Politologii), Uniwersytet Rzeszowski

2011 – 2012 adiunkt, Wydział Studiów Politycznych, Wyższa Szkoła Biznesu National Louis University (drugi etat)

2009 – 2011 – asystent, Zakład Administracji Publicznej i Polityki Społecznej, Katedra Politologii, Uniwersytet Rzeszowski

4. **Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.**

Jako główne osiągnięcie naukowe wskazuję monografię autorską pt. *Instrumenty zaangażowania obywatelskiego. Założenia teoretyczne demokracji partycypacyjnej a praktyka ich stosowania*, CeDeWu, Warszawa 2023, ss. 432, w której skonfrontowałam teoretyczne założenia dotyczące wdrażania instrumentów pozwalających obywatelom na uczestnictwo w lokalnym życiu publicznym z praktyką ich stosowania w gminach w Polsce. Badania dotyczące instrumentów zaangażowania obywatelskiego uznałam za istotne i warte podjęcia z kilku powodów.

Po pierwsze z uwagi na potrzebę usystematyzowania mało precyzyjnych pojęć dotyczących uczestnictwa obywateli w sferze publicznej. W monografii szczegółowo uzasadniłam posługiwanie się terminami „zaangażowanie obywatelskie” i „instrumenty zaangażowania obywatelskiego”. W moim przekonaniu terminy te uwzględniają również tych obywateli, którzy angażują się tylko w określonych sytuacjach i w wybranych przez siebie formach, co nie oznacza, że nie chcą i nie angażują się w sprawy publiczne w ogóle. Jednocześnie chciałam zwrócić uwagę na koncepcje demokracji, które uwzględniają okazjonalną aktywność obywateli, a które nie są szczególnie popularne w Polsce¹. Po drugie, ze względu na konieczność rozróżnienia założeń teoretycznych demokracji partycypacyjnej i deliberacyjnej. Te dwa modele demokracji, zwłaszcza w odniesieniu do instrumentów zaangażowania obywatelskiego, bywają utożsamiane, bądź stosowane wymiennie. Wprawdzie obydwie zakładają uczestnictwo obywateli, jednak nie są tożsame. Po trzecie, chciałam zwrócić uwagę na stale rosnącą liczbę instrumentów umożliwiających włączanie obywateli w sprawy publiczne, które podlegają procesom instytucjonalizacji, formalizacji i hybrydyzacji. Jednocześnie złożoność tych instrumentów powoduje trudności z ich typologizacją.

Druża grupa motywów podjęcia badań dotyczących instrumentów zaangażowania obywatelskiego dotyczyła praktyki ich stosowania w gminach w Polsce. Po pierwsze uznałam, że konieczne jest zbadanie na ile konstrukcja dostępnych instrumentów zaangażowania obywatelskiego odpowiada oczekiwaniom społeczności lokalnych oraz lokalnym decydom. Po drugie chciałam sprawdzić na ile instrumenty zaangażowania stosowane w Polsce cieszą się zaufaniem społeczności lokalnych, i z których w konsekwencji mieszkańcy gmin chcą korzystać. Istotne były również czynniki wpływające na dobór poszczególnych instrumentów, jak również to czy instrumenty są wykorzystywane przez decydentów do realizacji celów politycznych. Po trzecie, do badania instrumentów zaangażowania obywatelskiego skłoniła mnie wycinkowość prowadzonych do tej pory badań, które z reguły ograniczały się do studium przypadku czy wybranej grupy instrumentów. Uznałam, że niezbędne jest podjęcie badań jakościowych, które pozwoliłyby poznać nastawienie władz lokalnych, pracowników administracji samorządowej czy mieszkańców do poszczególnych instrumentów, jak i ich stosowania w praktyce, a nie jedynie odnotować fakt, że w danej gminie instrument był użyty.

¹ Amnå E. & Ekman J. (2014). Standby citizens: diverse faces of political passivity, *European Political Science Review*, 6(2), 261-281; Schudson M. (1999). *A Good Citizen: A History of American Civic Life*, Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press; Theiss-Morse E. & Hibbing J.R. (2004). *Stealth Democracy. Americans' Beliefs About How Government Should Work*. Cambridge: Cambridge University Press; Theiss-Morse E. & Hibbing J.R. (2005). Citizenship and civic engagement, *Annual Review of Political Science*, 8, 227-249.

Uwzględniając wskazane motywacje do podjęcia badań sformułowałam problem badawczy, który zawiera się w pytaniu czy instrumenty zaangażowania obywatelskiego stosowane w gminach w Polsce pozwalają urzeczywistniać teoretyczne założenia demokracji partycypacyjnej, a więc umożliwiają: a) uczestnictwo wszystkich obywateli niezależnie od ich statusu, wykształcenia i posiadanych kompetencji, b) pozwalają oddziaływać społeczności na kształt ostatecznej decyzji, którą podejmują lokalne władze, c) zapewniają transparentność sfery publicznej i mają walor edukacyjny, który wzmacnia zaangażowanie obywateli?

Głównym celem prowadzonych badań było wyjaśnienie, w jaki sposób są stosowane w gminach zinstytucjonalizowane instrumenty zaangażowania obywatelskiego oraz wskazanie zależności pomiędzy: 1) formalnymi zasadami i regulacjami prawnymi dotyczącymi instrumentów zaangażowania obywatelskiego, 2) praktyką ich stosowania, wynikającą z doświadczeń zarówno decydentów, jak i społeczności lokalnej, w tym wypracowanych wzorców i schematów zachowań, 3) narracjami towarzyszącymi wdrażaniu poszczególnych instrumentów.

Ponadto wyznaczyłam trzy cele szczegółowe:

1. Identyfikację uwarunkowań oraz czynników determinujących stosowanie poszczególnych instrumentów zaangażowania obywatelskiego w badanych gminach.
2. Poznanie i wyjaśnienie przyczyn popularności jednych instrumentów, a nikłego zainteresowania zarówno obywateli, jak i władz lokalnych innymi.
3. Poznanie opinii władz lokalnych dotyczących specyfiki poszczególnych instrumentów zaangażowania obywatelskiego oraz sposobów ich stosowania.

Do wskazanych celów sformułowałam następujące pytania badawcze:

1. Jakie czynniki wpływają na stosowanie instrumentów zaangażowania obywatelskiego w gminach w Polsce?
2. Które instrumenty zaangażowania obywatelskiego cieszą się największym zainteresowaniem społeczności lokalnej i władz? Od czego zależy popularność (wykorzystanie) poszczególnych instrumentów?
3. Które instrumenty mają marginalne znaczenie w gminach i jakie są tego powody?
4. Jak instytucjonalizacja normatywna (formalnoprawna) instrumentów zaangażowania obywatelskiego wpływa na sposób ich stosowania w gminach?
5. Jaka jest praktyka wdrażania instrumentów zaangażowania obywatelskiego? Jakie są największe wyzwania, problemy, trudności i ograniczenia dotyczące stosowania poszczególnych instrumentów? Czy wdrażaniu instrumentów zaangażowania obywatelskiego towarzyszą patologie i nadużycia, a jeżeli tak, to jakie?

6. Jak władze i pracownicy samorządowi oceniają kluczowe założenie demokracji partycypacyjnej, dotyczące włączania obywateli w procesy podejmowania decyzji? Czy widzą taką potrzebę? A jeżeli tak, to jaki zakres uczestnictwa uważają za potrzebny?
7. Czy rozwiązania prawne oraz praktyka stosowania instrumentów zaangażowania obywatelskiego pozwalają urzeczywistniać ideały demokracji partycypacyjnej?
8. Czy decydując się na wdrażanie nieobligatoryjnych instrumentów zaangażowania obywatelskiego w gminach władze lokalne kierują się własnym interesem?
9. Czy i w jaki sposób obywatele chcą uczestniczyć w życiu gminy? Jak oceniają dostępne instrumenty pozwalające im angażować się w sprawy publiczne?

Hipotezę główną sformułowałam na podstawie: a) teoretycznych założeń demokracji partycypacyjnej, a zwłaszcza ewolucji tego modelu na przestrzeni ostatnich dekad oraz różnicowości pomiędzy ideałami demokracji a praktyką życia publicznego na szczeblu lokalnym, które były sygnalizowane przez część badaczy²; b) wniosków z badań dotyczących poszczególnych instrumentów zaangażowania obywatelskiego wdrażanych w gminach w Polsce. Hipoteza główna zakładała, że: pomimo instytucjonalizacji, instrumenty zaangażowania obywatelskiego są wykorzystywane w gminach okazjonalnie, mobilizując tylko tych obywateli, których interesy są zagrożone, bądź chcących uzyskać określone korzyści. Tym samym instrumenty zaangażowania obywatelskiego nie urzeczywistniają kluczowych założeń demokracji partycypacyjnej.

Hipotezy pomocnicze zostały osadzone w nowym instytucjonalizmie i dotyczą trzech wymiarów instytucji, tj. regulacyjnego (przepisy prawa, formalne zasady i reguły), funkcjonalnego (realizacja norm, schematów, wzorców działania) oraz narracyjnego (narracje i przekonania władz lokalnych – głównych narratorów towarzyszące wdrażaniu instrumentów)³.

a) Wymiar regulacyjny

Hr1: Instytucjonalizacja normatywna (formalnoprawna) instrumentów zaangażowania obywatelskiego nie zwiększa zainteresowania obywateli sprawami gminy.

² Floridia A. (2013). Participatory Democracy versus Deliberative Democracy: Elements for a Possible Theoretical Genealogy. Two Histories, Some Intersections; 7th ECPR General Conference Sciences Po, Bordeaux, 4-7 September 2013, Section 19 - Four Decades of Democratic Innovation Research: Revisiting Theories, Concepts and Methods, Panel 147 – Historicising Deliberative Democracy, s. 26; Dacombe R. & Parvin P. (2021). Participatory Democracy in an Age of Inequality, *Representation*, 57(2), s. 145-146.

³ Lowndes V. & Roberts M. (2019). Why institutions matter. The New Institutionalism in Political Science, London: Red Globe Press, Macmillan International Higher Education, s. 69-70; Lowndes V. & Lemprière M. (2018). Understanding Variation in Processes of Institutional Formation, *Political Studies*, 66(1), 226-244; <https://doi.org/10.1177/0032321717724325>; Blanco I., Lowndes V. & Salazar Y. (2021). Understanding institutional dynamics in participatory governance: how rules, practices and narratives combine to produce stability or diverge to create conditions for change, *Critical Policy Studies*, first online, DOI: 10.1080/19460171.2021.1984265.

Hr2: Odgórne narzucanie instrumentów, w tym obligatoryjny charakter części z nich sprawia, że są traktowane jako formalność, zadanie do zrealizowania.

Hr3: Instytucjonalizacja formalnoprawna instrumentów sprawia, że są one obce społeczności lokalnej i nie odpowiadają jej potrzebom i oczekiwaniom.

b) Wymiar funkcjonalny

Hf1: Stosowanie instrumentów zaangażowania obywatelskiego jest zróżnicowane w zależności od rodzaju gminy.

Hf2: Praktyka stosowania instrumentów zaangażowania obywatelskiego uzależniona jest od nastawienia władz lokalnych do włączania obywateli w sprawy publiczne, dotychczasowych relacji na linii władza – społeczność lokalna, a także obecności lokalnych liderów.

Hf3: Pracownicy administracji samorządowej nie są przychylni wdrażaniu instrumentów zaangażowania obywatelskiego z uwagi na dodatkowe obowiązki, które wiążą się z uczestnictwem społeczności lokalnej w życiu gminy.

c) Wymiar narracyjny

Hn1: W oficjalnym przekazie, władze lokalne są pozytywnie nastawione do idei włączania obywateli w sprawy publiczne i otwarte na stosowanie instrumentów zaangażowania obywatelskiego.

Hn2: Wdrażanie instrumentów zaangażowania obywatelskiego jest motywowane interesem własnym lokalnych decydentów.

Hn3: Skala wykorzystania instrumentów zaangażowania obywatelskiego w gminach jest uzależniona od narracji władz lokalnych dotyczącej włączania obywateli w sprawy gminy.

Hn4: Niekorzystanie z instrumentów zaangażowania obywatelskiego, bądź korzystanie w ograniczonym zakresie, wynika z braku aktywności społeczności lokalnej, wysokich kosztów stosowania mechanizmów uczestnictwa oraz czasochłonności procesów angażujących obywateli.

Z uwagi na specyfikę przedmiotu badań zdecydowałam się zastosować mieszane metody badawcze. Celem badań ilościowych było poznanie skali stosowania instrumentów zaangażowania obywatelskiego i dostarczenie danych do wyboru przypadków do badań jakościowych. Badania ilościowe były realizowane w 525 gminach (próba reprezentatywna), które zostały wylosowane z uwzględnieniem liczby mieszkańców, rodzaju gminy i położenia na terenie Polski. Badania przeprowadzono z wykorzystaniem techniki CAWI na podstawie kwestionariusza ankiety składającego się z 24 pytań. Kwestionariusz był kierowany do władz gmin. Wyniki badań ilościowych posłużyły do wyboru 12 gmin do badań jakościowych (z wykorzystaniem techniki wywiadu półstrukturalnego). Łącznie przeprowadziłam 43 wywiady, które

zostały poddane anonimizacji, transkrypcji, a następnie kodowaniu z wykorzystaniem oprogramowania QDA Miner v. 32.0.5.

Monografia składa się z dwóch części. Część I *Demokracja partycypacyjna, deliberacyjna i instrumenty zaangażowania obywatelskiego* obejmuje trzy rozdziały i ma charakter teoretyczny. Celem tej części pracy było przedstawienie różnych koncepcji demokracji partycypacyjnej i deliberacyjnej oraz pokazanie złożoności tych modeli. Rozdział pierwszy ma charakter poglądowy i porządkujący. Jest on przyczynkiem do dyskusji o przyszłości teoretycznych modeli demokracji opartych na uczestnictwie. W tym rozdziale odwołałam się do mniej popularnych w Polsce koncepcji demokracji, które zakładają wyczekującą postawę obywateli, którzy angażują się okazjonalnie w sprawy publiczne⁴. Ponadto w rozdziale pierwszym uzasadniłam stosowanie terminu „zaangażowanie obywatelskie”, które uważam za bardziej uniwersalne i pojemne niż niejednoznaczna „partycypacja”, wymagająca każdorazowego dookreślenia.

W rozdziale drugim, *Typologie instrumentów zaangażowania obywatelskiego*, zwróciłam uwagę na dużą liczbę instrumentów, ich ciągłe zmiany i przeobrażenia, a także brak konsekwencji w nazywaniu nowych instrumentów. Próbowałam znaleźć odpowiedź na pytanie o sens i potrzebę typologizacji instrumentów zaangażowania obywatelskiego odwołując się do publikacji zagranicznych badaczy, którzy poruszali tę kwestię⁵, a także polskich⁶. Ze względów praktycznych przyjąłam podział na trzy grupy instrumentów, które określiłam jako informa-

⁴ Amnå E. & Ekman J. (2014). Standby citizens: diverse faces of political passivity, *European Political Science Review*, 6(2), 261-281; Amnå E. (2012). How is civic engagement developed over time? Emerging answers from a multidisciplinary field, *Journal of Adolescence*, 35(3), 611-627; Schudson M. (1999). *A Good Citizen: A History of American Civic Life*, Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press; Theiss-Morse E. & Hibbing J.R. (2004). *Stealth Democracy. Americans' Beliefs About How Government Should Work*, Cambridge: Cambridge University Press; Theiss-Morse E. & Hibbing J.R. (2005). Citizenship and civic engagement, *Annual Review of Political Science*, 8, 227-249; Andersen J.G., & Torpe L. (2000). The Concept of Spectator Democracy: Meaning and Measurement, Aalborg Universitetsforlag. Arbejdspapirer: Institut for Økonomi, Politik og Forvaltning, 2000, 7; <https://vbn.aau.dk/en/publications/the-concept-of-spectator-democracymeaning-and-measurement> (7.02.2022); van Deth, J. (2000). Interesting but irrelevant: Social capital and the saliency of politics in Western Europe, *European Journal of Political Research*, 37, 115-147.

⁵ m.in. Rowe G. & Frewer L.J. (2005). A Typology of Public Engagement Mechanisms, *Science, Technology & Human Values*, 30(2), 251-290; Geissel B. (2012). Impacts of democratic innovations in Europe [w:] *Evaluating Democratic Innovations Curing the democratic malaise?* (red.) B. Geissel, K. Newton, Routledge Taylor & Francis Group: London, New York; Geissel B. (2013). Introduction: On the Evaluation of Participatory Innovations – A Preliminary Framework [w:] *Participatory Democratic Innovations in Europe: Improving the Quality of Democracy?* (red.) B. Geissel, M. Joas, Åbo, Frankfurt: Barbara Budrich Verlag; Font N. (1998). *New Instruments of Citizen Participation*, Working Paper n.152, Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona 1998, https://www.icps.cat/archivos/WorkingPapers/P_1_152.pdf?noga=1 (11.06.2021).

⁶ Burski K. (2021). *Prawne instrumenty partycypacji społecznej w polskim samorządzie terytorialnym*, Warszawa: Instytut Wydawniczy EuroPrawo; Wiktorska-Swiecka A. & Kozak K. (2014). *Partycypacja publiczna w zarządzaniu lokalnym*, Wrocław: Oficyna Wydawnicza Atut – Wrocławskie Wydawnictwo Oświatowe.

cyjny, konsultacyjny i inicjatywno-kooperacyjny (quasi-decyzyjny). Uzasadnienie dla tego podziału przedstawiłam w rozdziale pierwszym i piątym. Jednocześnie przypisałam instrumenty, do których odwoływałam się w kolejnych rozdziałach pracy – prezentując wyniki badań empirycznych – do wyróżnionych trzech grup.

Rozdział trzeci *Nowy instytucjonalizm jako rama teoretyczna badań instrumentów zaangażowania obywatelskiego* poświęciłam teoretycznym założeniom nowego instytucjonalizmu, który wyznacza ramy teoretyczne prowadzonych przeze mnie badań. Skrótowo odwołałam się do głównych nurtów nowego instytucjonalizmu, które za V. Schmidt uważam, za uzupełniające się i wskazałam na ich przydatność do badania instrumentów zaangażowania obywatelskiego. Jednocześnie w rozdziale tym odwołałam się do trzech kluczowych wymiarów instytucji zidentyfikowanych przez V. Lowndes i M. Robertsa, tj. norm i reguł, praktyki ich stosowania oraz narracji i przedstawiłam podejście analityczne do badania instrumentów⁷. Podejście to stało się osią konstrukcyjną dalszej części monografii. W rozdziale tym przedstawiłam również specyfikę procesów instytucjonalizacji instrumentów uczestnictwa. Skoncentrowałam się na instytucjonalizacji normatywnej (formalnoprawnej), którą cechuje odgórne narzucenie rozwiązań oraz formalizacja wynikająca z regulacji prawnych⁸. Odniosłam się również do kontekstualnego charakteru instrumentów zaangażowania obywatelskiego i czynników, które wpływają na ich specyfikę, a także wybór instrumentów przez decydentów. W ostatniej części tego rozdziału przedstawiłam procesy hybrydyzacji instrumentów zaangażowania obywatelskiego, które w Polsce są stosunkowo rzadko sygnalizowane przez badaczy⁹.

Druga część monografii jest zatytułowana *Instrumenty zaangażowania obywatelskiego – wyniki badań empirycznych* i obejmuje trzy rozdziały. Rozdział czwarty, zatytułowany *Charakterystyka procesu badawczego i badanych gmin*, jest rozdziałem metodologicznym. Przed-

⁷ Lowndes V. & Roberts M. (2019). *Why institutions matter. The New Institutionalism in Political Science*, London: Red Globe Press, Macmillan International Higher Education.

⁸ Malikowski M. (1991). Instytucjonalizacja, deinstytucjonalizacja a zmiana społeczna, *Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny*, LIII (3), s. 136; Touchton M., Wampler B. & Borges Sugiyama N. (2015). Participation and the Poor: Social Accountability Institutions and Poverty Reduction in Brazil, Political Science Faculty Publications and Presentations, Department of Political Science, Boise State University Scholar Works, s. 2-3; https://scholarworks.boisestate.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1162&context=polsci_facpubs (10.08.2022); McNulty S. (2015). Mandating participation: Evaluating Guatemala's top-down participatory governance system, *Pensamiento Propio*, 40, s. 96-97; Lewanski R. (2013). Institutionalizing Deliberative Democracy: the 'Tuscany laboratory', *Journal of Public Deliberation*, 9(1); doi: <https://doi.org/10.16997/jdd.155>; Carson L. & Lewanski R. (2008). Fostering Citizen Participation Top-Down, *International Journal of Public Participation*, 2 (1), 72-83.

⁹ Tematykę tę podejmowali głównie I. Bokszczanin i A. Noworól. Zob. Bokszczanin I. (2019). *Hybrydyzacja demokracji lokalnej w państwach Europy Południowej. Francja. Hiszpania. Włochy*, Warszawa: Dom Wydawniczy Elipsa; Noworól A. (2020). *Hybrydyzacja zarządzania rozwojem terytorialnym*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar.

stawiałam w nim założenia badań oraz zawarłam opis procesu badawczego, zastosowane metody i techniki. Dokonała również ogólnej charakterystyki gmin, w których prowadzone były badania jakościowe. Rozdział piąty – *Regulacyjny wymiar instrumentów zaangażowania obywatelskiego*, zgodnie z przyjętą ramą analityczną, odnosi się do pierwszego wymiaru instytucji (regulacyjnego), tj. reguł i zasad, na które składają się przepisy prawa oraz regulacje formalne. W rozdziale tym przedstawiłam podstawy prawne instrumentów zaangażowania obywatelskiego, odwołując się do przyjętego podziału instrumentów na informacyjne, konsultacyjne oraz inicjatywno-kooperacyjne (quasi-decyzyjne). W tej części monografii odwoływałam się głównie do opracowań prawniczych, dotyczących instrumentów zaangażowania obywatelskiego¹⁰.

W rozdziale szóstym, *Funkcjonalny wymiar instrumentów zaangażowania obywatelskiego*, przedstawiłam wyniki badań empirycznych (głównie jakościowych) przeprowadzonych w 12 gminach. Również w tym rozdziale wyniki badań prezentowane są zgodnie z przyjętym podziałem na instrumenty informacyjne, konsultacyjne oraz inicjatywno-kooperacyjne (quasi-decyzyjne). W odniesieniu do instrumentów informacyjnych poruszyłam problem edukacji obywatelskiej, wiedzy społeczności lokalnej na temat życia publicznego oraz analizowałam rolę samorządu terytorialnego jako podmiotu edukacji obywatelskiej, jak również rolę lokalnych liderów jako źródła informacji o sprawach gminy. W kolejnych częściach tego rozdziału

¹⁰ m.in. publikacji: Burski K. (2021). Prawne instrumenty partycypacji społecznej w polskim samorządzie terytorialnym, Warszawa: Instytut Wydawniczy EuroPrawo; Fleszer D. (2019). Inicjatywa lokalna jako forma realizacji zadania publicznego, *Samorząd Terytorialny*, 6, 39-47; Fleszer D. (2017). Realizacja dostępu do informacji publicznej w gminach powiatu raciborskiego, *Roczniki Prawa i Administracji*, 17 zeszyt specjalny, 89-102; Gawłowski R. & Jarosz A. (2019). Infrastruktura partycypacji społecznej. Pojęcie i wykorzystanie w polskich miastach, *Studia Regionalne i Lokalne*, 4(78), 75-94; Gawłowski R. & Popławski M. (2019). Regionalne budżety obywatelskie – powielenie, inspiracja czy nowa konstrukcja?, *Samorząd Terytorialny*, 1-2, 128-139; Gawłowski R. (2018). Inicjatywa lokalna jako przykład koprodukcji usług publicznych, *Zarządzanie Publiczne*, 2(42), 171-183; Marchaj R. (2014). Samorządowe wysłuchanie publiczne jako element procesu uchwalodawczego, *Samorząd Terytorialny*, 7-8, 161-170; Marchaj R. (2016). Samorządowe konsultacje społeczne, Warszawa: Wolters Kluwer; Marchaj R. (2020). Samorządowe konsultacje społeczne. Propozycje de lege ferenda, *Samorząd Terytorialny*, 7-8, 66-78; Marchaj R. (2021). Art. 5c [w:] Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, wyd. III, (red.) B. Dolnicki, Warszawa: Wolters Kluwer; Marchaj R. (2021). Art. 41a [w:] Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, wyd. III, (red.) B. Dolnicki, Warszawa: Wolters Kluwer; Augustyniak M. & Marchaj R. (2021). Art. 5a [w:] Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, wyd. III, (red.) B. Dolnicki, Warszawa: Wolters Kluwer; Augustyniak M. (2015). Uczestnik partycypacji społecznej w gminie – bilans zysków i strat, *Przegląd Prawa Publicznego*, 7-8, 140-150; Augustyniak M. (2017). *Partycypacja społeczna w samorządzie terytorialnym w Polsce i we Francji. Studium administracyjnoprawne na tle porównawczym*, Warszawa: Wolters Kluwer; Augustyniak M. (2018). O pozorności praw obywatelskich w przestrzeni publicznej na podstawie wybranych mechanizmów partycypacji społecznej w samorządzie terytorialnym, *Przegląd Prawa Publicznego*, 3, 81-92; Sześciło A. (2014). Współzarządzanie (zarządzanie partycypacyjne): teoria i praktyka, *Administracja, teoria, dydaktyka, praktyka*, 2 (35), 49-66; Sześciło D. (2015). Participatory Budgeting in Poland: Quasi-Referendum Instead of Deliberation, *Croatian and Comparative Public Administration*, 15(2), 373-388; Wilk B. (2019). Rola organizacji pozarządowych w funkcjonowaniu inicjatywy lokalnej - ujęcie prawne, *kwartalnik Trzeci Sektor*, 1(45)2019, 65-79; Wilk B. (2020). Raport o stanie JST, Warszawa: C.H. Becks.

przedstawiłam sposób wykorzystania instrumentów konsultacyjnych, w tym konsultacji społecznych z mieszkańcami oraz wybranych podmiotów opiniotwórczo-doradczych (rad seniorów i rad młodzieży), a także mechanizmów, które zaliczyłam do grupy inicjatywno-kooperacyjnych, czyli petycji, inicjatywy lokalnej, budżetu obywatelskiego, funduszu sołeckiego oraz udziału organizacji pozarządowych w realizacji zadań publicznych.

Rozdział siódmy, *Narracyjny wymiar zaangażowania obywatelskiego*, jest prezentacją wyników badań jakościowych prowadzonych wśród władz lokalnych i pracowników administracji samorządowej, dotyczących idei włączania społeczności lokalnej w sprawy gminy. Przedstawiłam w nim stanowisko wskazanych podmiotów dotyczące wdrażania instrumentów zaangażowania obywatelskiego na szczeblu lokalnym. Prezentowane opinie zostały zebrane w następujące grupy problemowe: przyczyny wdrażania instrumentów zaangażowania obywatelskiego w badanych gminach, bariery zaangażowania obywatelskiego mieszkańców gmin oraz ogólna ocena stosowanych instrumentów zaangażowania obywatelskiego.

W Zakończeniu odniosłam się do sformułowanych pytań badawczych oraz hipotez. Ponadto przedstawiłam wnioski płynące z przeprowadzonych badań empirycznych, w tym dotyczące oczekiwań społeczności lokalnej i władz badanych gmin w zakresie instrumentów zaangażowania obywatelskiego. Nowe ujęcie przedmiotu badań wynika z zastosowanego podejścia badawczego, ramy teoretycznej (nowego instytucjonalizmu) i traktowania instrumentów zaangażowania obywatelskiego jako instytucji życia publicznego oraz odwołania się do trzech wymiarów instytucji, tj. regulacji i formalnych zasad, praktycznego ich stosowania oraz narracji. Przeprowadzone badania pozwoliły uzupełnić stan badań dotyczący instrumentów zaangażowania obywatelskiego oraz sformułować nowe wnioski:

1) Pomimo instytucjonalizacji normatywnej (formalnoprawnej), instrumenty zaangażowania obywatelskiego stosowane w gminach w Polsce, nie umożliwiają wdrażania założeń demokracji partycypacyjnej. Mają one przede wszystkim charakter incydentalny i są okazjonalnie stosowane. Instrumenty obligatoryjne traktowane są jako formalność i zadanie do zrealizowania. W badanych gminach widoczne było przywiązanie do nieformalnych kontaktów władz ze społecznością lokalną oraz stosowania nieformalnych instrumentów¹¹. Takie praktyki z jednej strony świadczą o aktywności mieszkańców i woli współdziałania z władzami bez zbędnych

¹¹ por. Józko M. (2013). Janusowe oblicze władzy [w:] Przepis na uczestnictwo. Diagnoza partycypacji publicznej w Polsce, Tom II, (red.) A. Olech, Warszawa: Instytut Spraw Publicznych; PBS (2013). Partycypacja wywołana? Przypadek gminy wiejskiej w województwie pomorskim [w:] Przepis na uczestnictwo. Diagnoza partycypacji publicznej w Polsce, Tom II, (red.) A. Olech, Warszawa: ISP; Pośpiech J. (2013). Wzajemne zrozumienie grup interesu i nastawienie na kompromis jako warunek skutecznego włączania mieszkańców gminy w proces uchwałodawczy [w:] Przepis na uczestnictwo. Diagnoza partycypacji publicznej w Polsce, Tom II, (red.) A. Olech, ISP, Warszawa 2013.

formalności, ale z drugiej mogą ograniczać uczestnictwo i wykluczać część społeczności lokalnej, osłabiać transparentność działań władz oraz generować patologie sfery publicznej w postaci klientelizmu¹². Jednocześnie z badań wynika, że instytucjonalizacja normatywna (formalnoprawna) instrumentów zaangażowania obywatelskiego nie spowodowała większego zainteresowania nimi ani ze strony władz lokalnych, ani obywateli.

2) Większość instrumentów wykorzystywanych w gminach ma charakter konsultacyjny, co oznacza, że nie pozwalają one rzeczywiście uczestniczyć obywatelom w procesie podejmowania decyzji, a jedynie pośrednio oddziaływać na kształt decyzji podejmowanych przez lokalne władze. Niewiążący dla decydentów wynik konsultacji bądź stanowiska podmiotów opiniodawczo-doradczych nie gwarantują, że postulaty społeczności lokalnej zostaną uwzględnione. Jednocześnie okazało się, że decydenci oczekiwali od mieszkańców gmin przede wszystkim zaangażowania w takiej właśnie formie, czyli wyrażenia opinii na temat planowanych działań oraz sygnalizowania potrzeb. Przy czym uważali, że sformalizowane instrumenty nie są w tym celu konieczne, a opinie społeczności lokalnej można pozyskać w sposób nieformalny. Włączanie społeczności lokalnej w sprawy publiczne w przekonaniu decydentów nie miało wykraczać poza wymiar opiniodawczy i konsultacyjny. Władze lokalne nie wyobrażały sobie, aby obywatele mogli angażować się w szerszym zakresie, na przykład w realizację zadań publicznych, w tym świadczenie usług, co wiązałoby się z ich stałym uczestnictwem w życiu publicznym. Jednak sceptyczne podejście władz lokalnych badanych gmin nie wiązało się z ich negatywnym nastawieniem do samej idei angażowania społeczności lokalnej w życie gminy bądź też sygnalizowaną w literaturze niechęcią do dzielenia się władzą ze społecznością lokalną, ale było wynikiem krytycznej oceny potencjału społeczności lokalnych i lokalnych organizacji pozarządowych do realizacji zadań publicznych.

3) Równość w dostępie do instrumentów zaangażowania obywatelskiego jest teoretyczna. W praktyce możliwość korzystania z części instrumentów jest ograniczona i korzysta z nich tylko część obywateli. Dotyczy to chociażby możliwości zasiadania w ciałach opiniodawczo-doradczych (radach społecznych). Innym problemem jest uzależnienie stosowania niektórych instrumentów od uprzedniego podjęcia działań przez lokalne władze. Jeszcze innym ograniczeniem udziału wszystkich obywateli w życiu publicznym jest formalizacja instrumentów, która powoduje, że społeczność lokalna po prostu nie jest w stanie z nich korzystać bądź obawiając się trudności, zniechęca się i nie podejmuje działania.

¹² por. Czepil B. (2021). Zjawisko korupcji w polskim samorządzie po 1989 roku – przegląd literatury, *Studia Regionalne i Lokalne*, 3 (85), s. 31; 36; Halamska M. (2008). Kapitał społeczny wsi: próba rekonstrukcji, *Przegląd Socjologiczny*, 57(1), s. 99.

4) Formalizacja i biurokracja towarzyszące wdrażaniu instrumentów zaangażowania obywatelskiego, choć były dolegliwe zarówno dla władz lokalnych, jak i dla urzędników, nie zniechęciły ich do angażowania obywateli w sprawy publiczne oraz do podejmowania współpracy z nimi. Zarówno władze, jak i urzędnicy próbowali wywiązać się z nałożonych na nich zadań. W niektórych gminach, zwłaszcza małych, część obowiązków wynikających z przepisów prawa, traktowano jako formalność i zadanie do zrealizowania. Dotyczyło to głównie gmin wiejskich i miejsko-wiejskich, których zarówno władze, jak i urzędnicy nie byli przekonani do celowości stosowania i skuteczności odgórnie narzucanych instrumentów. W tych gminach preferowano mniej sformalizowane kontakty z mieszkańcami. W części gmin, zwłaszcza miejskich oraz tych, które posiadały wcześniejsze doświadczenie związane z wdrażaniem instrumentów zaangażowania obywatelskiego w ramach programów realizowanych przez organizacje pozarządowe, próbowano dostosować się do nowych wymogów, a także tłumaczyć społeczności lokalnej zasady stosowania dostępnych instrumentów. Pracownicy administracji samorządowej generalnie nie byli przeciwni stosowaniu instrumentów zaangażowania obywatelskiego. Jednak jako istotne ograniczenie – zwłaszcza w małych gminach – wskazywali biurokrację towarzyszącą wdrażaniu instrumentów oraz ograniczenia kadrowe, które sprawiały, że nie zawsze mieli czas zapoznać się z nowymi instrumentami oraz uczestniczyć w ich wdrażaniu.

5) Instrumenty zaangażowania obywatelskiego stosowane w polskich gminach mają walor edukacyjny. Jednak jest on w dużej mierze uzależniony od podejścia władz lokalnych do idei włączania obywateli w sprawy publiczne i ich woli upowszechniania informacji na temat samego instrumentu, jak również sfer potencjalnego zaangażowania obywateli. Tym samym wdrażanie instrumentów w gminach uzależnione jest od nastawienia władz lokalnych do angażowania obywateli w sprawy publiczne, dotychczasowych doświadczeń w tym zakresie oraz relacji na linii władza – społeczność lokalna, a także obecności lokalnych liderów.

6) Władze badanych gmin nie wykorzystywały instrumentów zaangażowania obywatelskiego do realizacji partykularnych celów, w tym politycznych. Instrumenty o charakterze obligatoryjnym traktowano jako formalny obowiązek. W przypadku gmin, których władze zdecydowały się na wdrażanie instrumentów fakultatywnych (nowych rozwiązań), widoczne było raczej dążenie do poprawy wizerunku całej gminy (jako nowoczesnej, postępowej), a pośrednio pokazanie prospołecznego nastawienia decydentów. Instrumenty zaangażowania obywatelskiego nie były wykorzystywane w celach politycznych. .

7) Jako powód niestosowania lub ograniczonego stosowania instrumentów zaangażowania obywatelskiego wskazywano brak aktywności mieszkańców gmin. Ograniczenia takie

jak koszty czy czas niezbędny na wdrażanie określonych instrumentów nie miały istotnego znaczenia. W części gmin (wiejskich, które w ograniczonym zakresie stosowały mechanizmy uczestnictwa) pojawiał się argument dotyczący „rozbijania budżetu”, jednak było to raczej usprawiedliwienie, a nie fakt, który potwierdzałyby kalkulacje przeprowadzone przez władze gmin.

8) Z badań wylania się mobilizacyjny i incydentalny charakter instrumentów, które są wykorzystywane przez obywateli, w sytuacji gdy widzą oni taką potrzebę bądź ich interesy są zagrożone. Okazjonalne i motywowane własnym interesem korzystanie z instrumentów zaangażowania obywatelskiego może uzasadniać ujawnione w wywiadach obawy władz lokalnych, dotyczące ograniczonego potencjału i możliwości obywateli do trwałego włączania się w sprawy publiczne.

9) Przeprowadzone badania pozwoliły również poznać oczekiwania społeczności i władz lokalnych dotyczące zaangażowania się w sprawy publiczne oraz specyfiki instrumentów. Dotyczą one przede wszystkim: a) minimalnego zakresu regulacji stanowionych na szczeblu krajowym, a dookreślania instrumentów w poszczególnych gminach, adekwatnie do lokalnego kontekstu i potrzeb mieszkańców oraz możliwości władz lokalnych; b) wdrażaniu instrumentów zaangażowania obywatelskiego powinna towarzyszyć edukacja w zakresie ich stosowania oraz edukacja obywatelska w ogóle; c) obywatele chcą być słuchani oraz chcą mieć możliwość wypowiedzenia się w sprawie, która ich dotyczy. Nieszczególnie interesuje ich bezpośrednie włączenie się w działania na rzecz sfery publicznej, które wiąże się z odpowiedzialnością. Instrumenty zaangażowania obywatelskiego powinny zatem uwzględniać tę potrzebę i preferowaną formę uczestnictwa.

Przeprowadzone badania (zarówno analiza teoretycznych modeli demokracji i koncepcji uczestnictwa obywateli w sferze publicznej, a także wyniki badań empirycznych) wskazują, że konieczna jest dyskusja nad modyfikacją dotychczasowych założeń teoretycznych demokracji partycypacyjnej, a także zwrócenie uwagi na przemiany instytucji umożliwiających uczestnictwo obywateli w życiu publicznym. Instrumenty zaangażowania obywatelskiego stosowane w Polsce, pomimo iż osadzone są w teoretycznych założeniach demokracji partycypacyjnej, w większości mają charakter konsultacyjny. Nie umożliwiają podejmowania decyzji przez obywateli, a jedynie okazjonalne oddziaływanie na decyzje władz bez gwarancji, że stanowisko obywateli zostanie uwzględnione. Wątpliwa jest też możliwość zaangażowania obywateli w realizację zadań publicznych.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Po obronie doktoratu moja aktywność naukowa koncentrowała się w kilku powiązanych ze sobą obszarach. Pierwszy obszar, tj. instrumenty zaangażowania obywatelskiego, modele demokracji i rządzenia publicznego, stał się przedmiotem publikacji wskazanej jako główne osiągnięcie naukowe (punkt 4 Autoreferatu). Badania prowadziłam (i nadal prowadzę) także w ramach innych obszarów, tj. 1) współpracy międzysektorowej, 2) odpowiedzialności politycznej i rozliczalności społecznej i politycznej władz lokalnych, 3) przedsiębiorczości społecznej, 4) funkcjonowania podmiotów opiniodawczo-doradczych władz lokalnych (rad społecznych), 5) partycypacji dzieci i młodzieży. Wspomniane obszary związane są z realizacją projektów naukowych, w których uczestniczyłam w roli wykonawcy/członka zespołu badawczego oraz kierownika.

Współpraca międzysektorowa była przedmiotem badań prowadzonych w ramach projektu, w którym uczestniczyłam w roli wykonawcy. Projekt pt. *Partnerstwo międzysektorowe w procesie tworzenia i realizacji strategii rozwoju lokalnego w województwie podkarpackim* (nr N N114 250039; konkurs nr 39) pod kierownictwem prof. dr hab. Agnieszki Pawłowskiej był finansowany przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (następnie Narodowe Centrum Nauki) w latach 2010-2013. W ramach projektu prowadziłam badania jakościowe (wywiady) wśród członków lokalnych grup działania funkcjonujących na terenie województwa podkarpackiego. Celem projektu było poznanie sposobów funkcjonowania partnerstw trójsektorowych, do których zaliczane są lokalne grupy działania (LGD) tworzone w ramach podejścia LEADER. Efektem projektu były publikacje (w tym monografia), zarówno współautorskie, jak i autorskie:

1. Gąsior-Niemiec A., Kołomycew A. (2015). Regulating partnerships in Poland: The case study of Local Action Groups [w:] *Partnerships in the Public Sector*, red. A. Pawłowska, A. Gąsior-Niemiec, Warszawa: Wydawnictwo Scholar, s. 30-48.

2. A. Pawłowska, A. Gąsior-Niemiec, A. Kołomycew, *Partnerstwa międzysektorowe na obszarach wiejskich: studium przypadku lokalnych grup działania w województwie podkarpackim*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2014, ss. 234.

3. Kołomycew A., Kotarba B. (2014). Role of the local governments in the multi-sectoral partnerships. The case study of selected partnerships based in Podkarpackie region [in:] *Social*

and Economic Transformations Affecting Rural people and Communities in Central and Eastern Europe since 1990, eds. B. Babjakova, A. Bandlerova, D. Brown, A. Kaleta, L.J. Kulcsar, J. Singelmann, Nitra: Slovak University of Agriculture in Nitra, pp. 13.

4. Gąsior-Niemiec A., Kołomycew A. (2014). Are multi-sector partnerships an innovative instrument of local development? The case of Local Action Groups in Poland [w:] *Young public policy makers case studies "Living out of stereotypes"*, red. D. Klimovský, Bratislava: NISPACEE Press, s. 77-89.

5. Kołomycew A. (2014). Organizacje społeczne w strukturze partnerstw międzysektorowych w województwie podkarpackim. Profesjonalizacja i formalizacja jako konsekwencja zmian sektora społecznego [w:] *Partnerstwa w sferze publicznej*, red. A. Kołomycew, B. Kotarba, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar, s. 137-151.

6. Kołomycew A. (2014). The multi-sector partnership involvement in the Polish-Ukrainian cross-border cooperation development [w:] *Enhancing cross-border cooperation between the European Union and Ukraine with regard to regional development, investments and social capital development in the cross-border region*, red. V. Benč, Slovak Foreign Policy Association, Prešov 2014, p. 60-70.

7. Pawłowska A., Gąsior-Niemiec A., Kołomycew A. (2014). Enhancing Local Governance through Three-Sector Partnership? The Case of The Podkarpackie Region (Poland) [w:] *Regionalisation and Regional Policy in Central and Eastern Europe*, red. I. Palne Kovacs, C. M. Proftiroiu, NISPACEE, Bratislava 2014, s. 213-228.

8. Kołomycew A. (2013). Rola lokalnych liderów w tworzeniu partnerstw sektorowych w województwie podkarpackim [w:] *Lider społeczny w XXI wieku*, red. A.K. Piasecki, Kraków: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Pedagogicznego, s. 304-323.

9. Kołomycew A. (2013). Partnerstwa międzysektorowe na poziomie lokalnym. Uwarunkowania rozwoju Lokalnych Grup Działania w województwie podkarpackim [w:] *Polska i Europa wobec wyzwań współczesnego świata. Doświadczenie i perspektywy rozwoju samorządu terytorialnego i zawodowego*, red. P. Antkowiak, Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek, s. 82-103.

10. Kołomycew A. (2012). Funkcjonowanie partnerstw międzysektorowych w województwie podkarpackim (na przykładzie lokalnych grup działania) [w:] *Region i regionalizm w socjologii i politologii*, red. A. Pawłowska, Z. Rykiel, Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, s. 264-280.

11. Kołomycew A. (2012). Lokalne grupy działania jako podmiot zarządzania wielopodmiotowego na szczeblu lokalnym [w:] *Demokracja bezpośrednia w samorządzie terytorialnym*,

red. M. Marczewska-Rytko, S. Michałowski, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.

12. Kołomycew A. (2012). Aktywność społeczna jako warunek współzrzedzenia na poziomie lokalnym na przykładzie lokalnych grup działania w województwie podkarpackim [w:] *Zarządzanie w samorządzie terytorialnym*, red. A. Kołomycew, B. Kotarba, Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, s. 135-149.

13. *Partnerstwa w sferze publicznej*, red. A. Kołomycew, B. Kotarba, Wydawnictwo Scholar, Warszawa 2014, ss. 238; doi 10.7366/9788373837416.

Na temat partnerstw międzysektorowych i podejścia LEADER napisałam także rozdziały w monografii współautorskiej: Kołomycew A. (2017). Community-led local development as a new instrument based on the Leader approach [w:] K. Zajda, A. Kołomycew, L. Sykała, K. Janas, *LEADER and Community-Led Local Development Approach. Polish experiences*, Łódź: Łódź University Press oraz Kołomycew A. (2017). Participation as the foundation of collaboration within the LEADER approach [w:] K. Zajda, A. Kołomycew, L. Sykała, K. Janas, *LEADER and Community-Led Local Development Approach. Polish experiences*, Łódź: Łódź University Press.

Problematyką odpowiedzialności władz lokalnych za podejmowane decyzje zajmowałam się w ramach projektu pt. *Interes polityczny a racjonalność w realizacji polityki publicznej. Polityczne i społeczne* finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki w latach 2016-2018 (projekt nr 2015/19/D/HS5/03153, konkurs Sonata 10), którego byłam kierownikiem. Celem projektu było zbadanie skutków politycznych i społecznych decyzji władz lokalnych (zwłaszcza organu wykonawczego gminy) dotyczących likwidacji szkół na terenie gminy (tzw. racjonalizacja sieci szkolnej). Badania były prowadzone w wybranych w gminach wiejskich na terenie całej Polski, w których zidentyfikowane zostały różne podejścia do likwidacji szkół oraz zaobserwowano odmienny przebieg procesu likwidacji szkół. Rezultatem projektu były publikacje, w tym monografia i artykuły zarówno autorskie, jak i we współpracy z dr hab. prof. UR Bogusławem Kotarbą, który w projekcie pełnił rolę wykonawcy. Wyniki badań były upowszechniane na konferencjach krajowych i zagranicznych (zestawienie przedstawiłam w Wykazie osiągnięć). Publikacje będące rezultatem projektu to:

1. A. Kołomycew, B. Kotarba, *Interes polityczny w realizacji polityki oświatowej*, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2018, ss. 380.

2. Kołomycew A. (2018). Działania władz lokalnych na rzecz przezwyciężenia konfliktów powstałych na tle likwidacji szkół w gminach wiejskich, *Studia Obszarów Wiejskich*, 51, 47-61; DOI: <https://doi.org/10.7163/SOW.51.3>.

3. Kołomycew A., Kotarba B. (2018). Efektywność procesów racjonalizacji polityki oświatowej gmin. *Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu*, 534, 79-88; doi:10.15611/pn.2018.534.07.

4. Kołomycew A., Kotarba B. (2018). Styl przywództwa a interes polityczny i racjonalność organu wykonawczego gminy w realizacji polityk publicznych, *Samorząd Terytorialny*, 7-8, 39-50; YADDA: bwmetal.element.ekon-element-000171526097.

5. Kołomycew A. (2017). When rationality meets political interest. Problems of education policy rationalization in Polish municipalities. *Przegląd Politologiczny*, 4, 145-158; DOI: 10.14746/pp.2017.22.4.11.

6. Kołomycew A. (2017). Uspołecznienie procesu realizacji zadań oświatowych jako forma racjonalizacji polityki publicznej gmin. *Środkowoeuropejskich Studiów Politycznych*, 3, 191-213, DOI 10.14746/ssp.2017.3.10.

7. Kołomycew A. (2017). Interesariusze polityki oświatowej na poziomie gminy. Analiza relacji zaangażowanych aktorów. *Edukacja-Technika-Informatyka*, 4(22), 43-49.

8. Kołomycew A. (2017). Aktywizacja społeczności lokalnych w obliczu likwidacji szkół wiejskich. *Acta Universitatis Lodzensis. Folia Sociologica*, 63, 75-91; DOI: 10.18778/0208-600X.63.06.

9. Kołomycew A., Kotarba B. (2017). Leadership style, political interest and rationality of municipal executive bodies in the implementation of public policies: the case of Poland. *Challenges of the Future*, August 2017, vol. 2, no. 3, pp. 121–136.

Zagadnieniem odpowiedzialności politycznej i społecznej zajmuję się w dalszym ciągu uczestnicząc jako wykonawca (drugim wykonawcą jest dr hab. prof. UR B. Kotarba) w projekcie pt. *Rozliczalność władz lokalnych. Raport i debata o stanie gminy jako narzędzie rozliczalności*, kierowanym przez prof. dr hab. A. Pawłowską (nr projektu 2022/45/B/HS5/00084, konkurs: OPUS 23). Projekt uzyskał finansowanie Narodowego Centrum Nauki na realizację w latach 2023-2026. Celem projektu ustalenie, czy raport o stanie gminy oraz debata nad nim są skutecznym narzędziem rozliczalności władz publicznych oraz jakie czynniki decydują o skuteczności. Jako wykonawca w projekcie uczestniczę w gromadzeniu materiału badawczego, prowadzeniu badań jakościowych (wywiady), upowszechnianiu wyników badań oraz realizuję zadania administracyjne związane z projektem. Projekt jest w fazie prowadzenia badań. Tematykę rozliczalności władz publicznych podjęłam w publikacji - Kołomycew A. (2022). Rady społeczne jako instrument rozliczalności społecznej na poziomie lokalnym? *Studia Politologiczne*, nr 66, s. 160-185; DOI:10.33896/SPolit.2022.66.7.

Kolejny obszar prowadzonych badań to przedsiębiorczość społeczna. W ramach tego obszaru prowadziłam badania dotyczące podmiotów ekonomii społecznej i ich roli w procesach rozwoju lokalnego, a także ich znaczenia w realizacji polityki społecznej. Zagadnienia dotyczące ekonomii społecznej poruszałam w następujących publikacjach:

1. Kołomycew A. (2016). Przedsiębiorstwa społeczne w procesie koprodukcji usług publicznych. Analiza uwarunkowań prawno-instytucjonalnych [w:] *Od kwestii robotniczej do nowoczesnej kwestii socjalnej. Studia z polskiej polityki społecznej XX i XXI wieku*, Tom IV, red. P. Grata, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2016, s. 174-198.

2. Kołomycew A. (2015). Przedsiębiorstwa społeczne jako nowy aktor sfery publicznej. Prawno-instytucjonalne i społeczne uwarunkowania ich rozwoju w Polsce [w:] *Od kwestii robotniczej do nowoczesnej kwestii socjalnej. Studia z polskiej polityki społecznej XX i XXI wieku*, Tom III, red. P. Grata, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2015, s. 210-234.

3. Kołomycew A. (2015). Włoski model przedsiębiorczości społecznej jako wzór dla budowy polskiego systemu ekonomii społecznej [w:] *Bezpieczeństwo społeczne – bezpieczeństwo socjalne. Gospodarka, rynek, społeczeństwo, innowacyjność*, red. M. Molendowska, T. Jarocki, Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach, Kielce 2015, s. 97-115.

4. Kołomycew A. (2014). Rozwój ekonomii społecznej w województwie podkarpackim [w:] *Innowacje w polityce społecznej XXI wieku : przedsiębiorczość, zmiana, rozwój, polityka socjalna*, red. E. Trafialek, Katowice: Śląsk, Kielce: Uniwersytet Jana Kochanowskiego, s. 346-365.

5. Kołomycew A. (2014). Regionalna polityka społeczna. Specyfika zadań i organizacja na przykładzie województwa podkarpackiego [w:] *Od kwestii robotniczej do nowoczesnej kwestii socjalnej. Studia z polskiej polityki społecznej XX i XXI wieku*, Tom II, red. P. Grata, Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, s. 145-165.

6. Kołomycew A. (2013). Miejsce i rola ekonomii społecznej w wielopodmiotowym systemie polityki społecznej. Analiza uwarunkowań prawnych, instytucjonalnych i organizacyjnych [w:] *Praktyczny wymiar demokracji lokalnej. Podmioty, instrumenty i wdrażanie polityk publicznych*, red. A. Kołomycew, B. Kotarba, Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, s. 199-214.

7. Kołomycew A. (2013). Budowa systemu ekonomii społecznej jako warunek realizacji nowego modelu polityki społecznej [w:] *Od kwestii robotniczej do nowoczesnej kwestii socjalnej. Studia z polskiej polityki społecznej XX i XXI wieku*, red. P. Grata, Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, s. 109-124.

8. Kołomycew A. (2013). Ekonomia społeczna jako instrument aktywizacji zawodowej młodzieży. Analiza rozwiązań systemowych, *Wrocławskie Studia Politologiczne*, nr 15, s. 203-212.

Znaczną część prowadzonych badań poświęciłam radom społecznym. Były one przedmiotem badań prowadzonych w ramach projektu *Od dialogu do deliberacji. Podmioty niepubliczne jako (nie)obecny uczestnik lokalnego procesu decyzyjnego*, finansowanego ze środków MNiSW (później MEiN) – Program Dialog nr 0163/2017. Kierownikiem projektu była prof. dr hab. A. Pawłowska. Badania w ramach projektu miały unikatowy charakter, gdyż zespół badawczy podjął się identyfikacji i diagnozy funkcjonowania zróżnicowanych podmiotów opiniodawczo-doradczych w miastach na prawach powiatu prowadząc badania wśród ich członków oraz władz lokalnych. Wyniki badań zostały opublikowane zarówno w monografii współautorskiej, jak i artykułach (autorskich i współautorskich) wydanych zarówno w Polsce, jak i zagranicą. Część wyników badań zrealizowanych w ramach tego projektu wykorzystałam w monografii *Instrumenty zaangażowania obywatelskiego. Założenia teoretyczne demokracji partycypacyjnej a praktyka ich stosowania*, CeDeWu, Warszawa 2023. W związku z tym, że projekt był realizowany we współpracy trzech ośrodków naukowych, jego rezultaty oraz zakres realizowanych przez mnie zadań zostały przedstawione w dalszej części Autoreferatu.

Kolejny obszar prowadzonych przeze mnie badań to polityka młodzieżowa oraz zagadnienia dotyczące uczestnictwa dzieci i młodzieży w życiu publicznym. Problem polityki młodzieżowej został podjęty w ramach projektu realizowanego w latach 2012–2013 we współpracy z dr hab. prof. UR Bogusławem Kotarbą oraz dr Anną Gąsior-Niemiec pt. *Polityka oświatowa samorządów województwa podkarpackiego* (Centrum Transferu Technologii Uniwersytetu Rzeszowskiego, projekt „Innowacyjny Uniwersytet Rzeszowski” nr 4/IUR/KI/2012; program MNiSW „Kreator innowacyjności – wsparcie innowacyjnej przedsiębiorczości akademickiej”). W projekcie byłam wykonawcą. Rezultatem prac była monografia współautorska: A. Gąsior-Niemiec, A. Kołomycew, B. Kotarba, *Polityka młodzieżowa: wymiar krajowy i europejski*, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2014, s. 249 oraz artykuł: Kołomycew A. (2013). Formalno-organizacyjne uwarunkowania polityki młodzieżowej na poziomie europejskim, krajowym i regionalnym, *Polityka i Społeczeństwo*, nr 4 (11), s. 33-50. Badania dotyczące tego obszaru kontynuuję w ramach projektu finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki w latach 2022- 2025 pt. *Silent witnesses or active participants? Patterns of children and youth engagement in local governance in Poland and Finland* pod kierownictwem dr hab. prof. UMCS Katarzyny Radzik-Maruszak - nr projektu 2021/41/B/HS5/02899 (szerzej o moim udziale ww. projekcie w dalszej części Autoreferatu).

5.1 Współpraca naukowa z innymi ośrodkami akademickimi, w tym zagranicznymi

Współpraca z innymi ośrodkami akademickimi, w tym zagranicznymi, dotyczyła zarówno projektów naukowych, jak i naukowo-dydaktycznych.

Od 18 lutego 2013 do 18 lutego 2014 uczestniczyłam w międzynarodowym projekcie (Słowacja, Polska, Ukraina) *Public administration reform in Ukraine: lessons learned from Slovakia and Poland*¹³. Liderem projektu był Institute of Political Science, Faculty of Arts, University of Presov. W projekcie uczestniczyli pracownicy Zakładu Administracji Publicznej i Polityki Społecznej Uniwersytetu Rzeszowskiego oraz Department of Political Science, Faculty of Social Science, Uzhhorod National University. Projekt był finansowany ze środków Funduszu Wyszehradzkiego - V4EaP Standard Grants Project no. 21250090. We wspomnianym projekcie pełniłam rolę eksperta uczestnicząc w warsztatach i konferencjach naukowych organizowanych w Preszovie, Rzeszowie i Uzhorodzie. Celem projektu było opracowanie – na podstawie doświadczeń Polski i Słowacji w zakresie reform administracji publicznej – zaleceń dotyczących reform administracji dla władz publicznych Ukrainy oraz środowiska naukowego. Ponadto celem było przygotowanie partnerów z Ukrainy do wdrażania *Eastern Partnership Roadmap 2012-13*, zwłaszcza w obszarze administracji publicznej, a także do współpracy transgranicznej. Rezultatami projektu były: warsztaty i konferencje naukowe (wykaz: <https://www.unipo.sk/en/filozoficka-fakulta/instituty-fakulty/ipol-ff/projekty/ivfprojekty/>) oraz publikacja wydana w języku angielskim i ukraińskim. Mój udział polegał na przygotowaniu współautorskiego rozdziału: A. Pawłowska, A. Kołomycew (2014). *Public administration reform in Poland w: Public administration reform in Ukraine: lessons learned from Slovakia and Poland*, red. I. Dudinska, I. Kozarova, Vydavatelstvo Presovskej Univerzity v Presove, Preszov, s. 101-138, p-ISBN: 978-80-555-1061-3.

Z Uniwersytetem Preszowskim współpracowałam także w ramach projektu *Rozwój współpracy naukowo-badawczej w regionie pogranicza słowacko-polskiego* (PL-SK/PO/IPP/III/153) współfinansowanego ze środków Programu Współpracy Przygranicznej Polska-Słowacja 2007-2013¹⁴. Do efektów wspomnianego projektu zaliczyć można międzynarodowe warsztaty (luty 2013) oraz konferencję naukową, która odbyła się w dniach 28-29

¹³ *Public administration reform in Ukraine: lessons learned from Slovakia and Poland*, V4EaP Standard Grants Project supported by the International Visegrad Fund - No. 21250090, <https://www.unipo.sk/filozoficka-fakulta/instituty-fakulty/ipol-ff/projekty/ivfprojekty/> (12.10.2023).

¹⁴ *Rozvoj vedecko-výskumnej spolupráce v SR – PL, pohraničí, PL-SK/PO/IPP/III/153, Prioritná os III: Podpora miestnych iniciatív (mikroprojekt)* <https://www.unipo.sk/filozoficka-fakulta/instituty-fakulty/ipol-ff/projekty/rozvojspolupraceSRPL/> (12.10.2023).

listopada 2013 roku w Presovie (wystąpienie z referatem) oraz monografię pod red. V. Benča oraz prof. V. Dudinského, wydaną w języku polskim i słowackim, do której napisałam rozdział: A. Kołomycew, Współpraca międzynarodowa i transgraniczna w polityce regionalnej. Analiza założeń krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych (na przykładzie województwa podkarpackiego), w: *Wyzwania i szanse dla rozwoju polsko-słowackiej współpracy transgranicznej*, red. V. Benč, V. Dudinský, Wydawnictwo Arete, Krosno 2014, s. 47-60.

Współpracę z Uniwersytetem w Presovie kontynuowałam także w 2014 roku uczestnicząc w międzynarodowej konferencji *Enhancing development of cross-border area between EU and Ukraine with regard to regional development, investment and developing of social capital in CBC region, Trans-Border Dialogues II*, 24-25 września 2014 roku w Presovie. Jako ekspert uczestniczyłam w panelu *Endogenous factors for development of CBC area*. Ponadto rezultatem współpracy była monografia, w której przygotowałam rozdział A. Kołomycew, The multi-sector partnership involvement in the Polish-Ukrainian cross-border cooperation development, w: *Enhancing cross-border cooperation between the European Union and Ukraine with regard to regional development, investments and social capital development in the cross-border region*, red. V. Benč, Prešov: Slovak Foreign Policy Association, 2014, s. 60-70.

W latach 2018-2020 byłam członkiem zespołu badawczego realizującego projekt *Od dialogu do deliberacji. Podmioty niepubliczne jako (nie)obecny uczestnik lokalnego procesu decyzyjnego*, który był finansowany ze środków MNiSW (później MEiN) w ramach programu Dialog nr 0163/2017. Kierownikiem projektu była prof. dr hab. A. Pawłowska. W projekcie pełniłam rolę wykonawcy i uczestniczyłam w prowadzeniu badań ilościowych i jakościowych dotyczących podmiotów opiniotwórczo-doradczych w Polsce, upowszechnianiu wyników badań w ramach konferencji, warsztatów i publikacji, a także zajmowałam się zadaniami administracyjnymi związanymi z realizacją projektu. W projekcie uczestniczyli badacze z trzech ośrodków naukowych tj. Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydziału Politologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie oraz Instytutu Nauk o Polityce Uniwersytetu Rzeszowskiego. Efektem współpracy badaczy ze wskazanych ośrodków była monografia: Pawłowska A., Kmiecik R., Kołomycew A., Radzik-Maruszak K., Antkowiak P. (2020). *Społeczne rady i komisje jako (nie)obecny uczestnik lokalnego procesu decyzyjnego*, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar. W 2021 roku publikacja została wydana w języku angielskim (Pawłowska A., Kmiecik R., Kołomycew A., Radzik-Maruszak K., Antkowiak P. (2021). *Social councils and com-*

mittees as (not quite) present actors in local decision-making process, Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar). Wyniki badań zrealizowanych w ramach projektu zostały opublikowane autorskich oraz współautorskich artykułach:

1. Kołomycew A. (2023). Whose Interest Really Matters? The Role of NGOs' Representatives within Local Advisory Councils in Poland, *East European Politics and Societies*, Vol. 37, Iss. 3, pp. 903-926; DOI: 10.1177/0888325422112495;

2. Pawłowska A., Kołomycew A. (2022). Local advisory councils in deliberative decision-making. Findings from research in Polish cities, *Journal of Contemporary European Studies*, Vol. 30, Iss. 2, 345-362; DOI: 10.1080/14782804.2021.1873108;

3. Pawłowska A., Kołomycew A. (2022). Powiatowe Rady Rynku Pracy - podmiot lokalnego współrzędzenia? *Praca i Zabezpieczenie Społeczne*, 8, 47-54; DOI:10.33226/0032-6186.2022.8.8;

4. Kołomycew A. (2022). Rady społeczne jako instrument rozliczalności społecznej na poziomie lokalnym? *Studia Politologiczne*, 66, 160-185; DOI:10.33896/SPolit.2022.66.7;

5. Kołomycew A. (2022). Komisja bezpieczeństwa i porządku jako podmiot lokalnej polityki bezpieczeństwa, *Polityka i Społeczeństwo*, 3 (20), 62-78; DOI:10.15584/polispol.2022.3.5.

6. Kołomycew A., Radzik-Maruszak K. (2022). Relacje rad seniorów i władz samorządowych: wyniki badań z wybranych miast Polski w: *Samorząd w systemie politycznym i terytorialno-administracyjnym Polski: osiągnięcia i perspektywy rozwoju*, red. R. Kmiecik, K. Walkowiak, Poznań: Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Od 2022 roku jestem członkiem międzynarodowego zespołu badawczego realizującego projekt *Silent witnesses or active participants? Patterns of children and youth engagement in local governance in Poland and Finland* pod kierownictwem dr hab. prof. UMCS Katarzyny Radzik-Maruszak, który jest finansowany przez Narodowe Centrum Nauki w ramach konkursu OPUS 21 w latach 2022-2025 (nr projektu 2021/41/B/HS5/02899, https://projekty.ncn.gov.pl/en/index.php?projekt_id=520879 – jednostka realizująca Wydział Politologii i Dziennikarstwa UMCS). W ramach projektu prowadzone są badania porównawcze dotyczące instrumentów partycypacji dzieci i młodzieży w wybranych miastach w Polsce i Finlandii. Do tej pory w ramach projektu zostały przeprowadzone badania jakościowe w Polsce oraz częściowo w Finlandii. Do rezultatów projektu, który jest w trakcie realizacji zaliczyć można artykuł autorstwa K. Radzik-Maruszak, A. Kołomycew, E. Szulc-Waleckiej pt. *Meaningful idea, meaningless practices? Youth participation in Finland and Poland - the experts' perspectives* (w procesie wydawniczym).

Miałam również okazję współpracować z pracownikami naukowymi z innych ośrodków akademickich w 2017 roku, czego rezultatem jest wspomniana już publikacja dotycząca podejścia LRADER oraz rozwoju kierowanego przez społeczność w Polsce: Zajda K., Kołomycew A., Sykała Ł., Janas K. (2017). *Leader and Community-Led Local Development approach: Polish experiences*, Łódź: Uniwersytet Łódzki. Jestem autorką dwóch części w tej publikacji części: 2.2. Participation as the foundation of collaboration within the LEADER approach oraz 4. Community-Led Local Development as a New Instrument Based on the LEADER approach.

5.2 Współpraca naukowo-dydaktyczna z innymi ośrodkami akademickimi, w tym zagranicznymi

Z zagranicznymi ośrodkami akademickimi współpracowałam również w ramach projektów naukowo-dydaktycznych. Od lutego do czerwca 2015 roku przebywałam na stażu (post-doc) w Bologna University (School of Economics, Management and Statistics) (Campus Forli/Bologna). Pobyt był finansowany w ramach projektu: „UR – nowoczesność i przyszłość regionu” (NIPR), Program Operacyjny Kapitał Ludzki 1/POKL/4.1.1/2010, Działanie 4.1 „Wzmocnienie i rozwój potencjału dydaktycznego uczelni oraz zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy”, Priorytet IV „Szkolnictwo wyższe i nauka”. Pobyt we wspomnianym ośrodku naukowym był możliwy dzięki nawiązanej współpracy z prof. Andream Bassim podczas udziału w letniej szkole European Summer School on Social Economy “Social Entrepreneurship in a Global Context”, która odbyła się w dniach 8-13 lipca 2013, University of Bologna, Bologna, Włochy. Podczas pobytu miałam możliwość doskonalić kompetencje dydaktyczne, a także prowadzić badania dotyczące podmiotów ekonomii społecznej w regionie Emilia Romagna. Do efektów współpracy zaliczyć można podpisanie porozumienia w ramach Programu Erasmus+ i coroczne wymiany zarówno studentów obu uczelni, jak i pracowników naukowych, opracowanie programu przedmiotu: Social entrepreneurship, który znajduje się w ofercie dla studentów przyjeżdżających w ramach Programu Erasmus+, a także przedmiotu Ekonomia społeczna, który jest nauczany na kierunku politologia w Instytucie Nauk o Polityce Uniwersytetu Rzeszowskiego. Badania dotyczące podmiotów ekonomii społecznej kontynuowałam również podczas pobytów w innych ośrodkach naukowych: Romanian Academy of Science, National Institute for Economic Research “Costin C. Kiritescu”, Research Institute for Quality of Life, Bucharest, Rumunia (pobyt 24-31 października 2015 r.) oraz Centre for Social Economy, University of Liege, Belgia (pobyt 17 - 21 października 2016 roku).

Odbyłam również staż dydaktyczny w Uniwersytecie Bicocca (Mediolan, Włochy) 30.10.2011 - 12.11.2011 w ramach Programu *Budowa potencjału dydaktycznego UR na poziomie europejskim* PO KL, którego efektem było podpisanie umowy w ramach programu Erasmus+ umożliwiającego wymianę kadry naukowej i studentów. Ponadto uczestniczyłam w dwóch wizytach studyjnych, których celem było doskonalenie kompetencji dydaktycznych dzięki obserwacji metod nauczania stosowanych w zagranicznych ośrodkach naukowych. Od 26.09-2.10.2010 roku uczestniczyłam w wizycie studyjnej w Staffordshire University (School of Law). Z kolei w 2015 roku byłam koordynatorem wizyty studyjnej grupy pracowników Uniwersytetu Rzeszowskiego w Faculty of Social Science, Institute of Political Science, Charles University Prague (Czechy), która odbyła się w terminie 11-17 października 2015 roku. Wizyta studyjna była finansowana ze środków programu *UR - nowoczesność i przyszłość regionu*.

W 2014 roku uczestniczyłam w międzynarodowym projekcie *Leadership For Learning in Education* w ramach Programu Erasmus Plus Intensive Program. Liderem projektu był University of Peloponnesse, Faculty of Social and Education Policy, Korinthos, Greece (kierownik prof. P. Papadiamantiaki). W realizację projektu zaangażowane były ośrodki naukowe z Wielkiej Brytanii (University of Southampton), Irlandii (Dublin City University), Cypru (European University Cyprus), Turcji (Pamukkale University), Czech (Czech University of Life Sciences Prague) i Litwy (Vytautas Magnus University). Rezultatem końcowym projektu była letnia szkoła w Koryncie (Grecja) trwająca od 29 czerwca 2014 do 11 lipca 2014, w której uczestniczyli studenci i naukowcy ze wskazanych ośrodków. Podczas letniej szkoły prowadziłam zajęcia dotyczące polityki oświatowej i systemu edukacji w Polsce oraz modeli rządzenia publicznego. W zajęciach uczestniczyło również 4 studentów Uniwersytetu Rzeszowskiego.

W 2017 i 2018 roku byłam wykonawcą w międzynarodowym projekcie dydaktycznym pt. *Transformation and educational processes in the Visegrad Group countries* - Visegrad - University Studies Grant No. 61300029. Projekt był realizowany przez Uniwersytet im. Alfreda Nobla w Dnipro (Ukraina). Za realizację projektu odpowiadała dr Tamara Ishchenko. W ramach projektu prowadziłam wykłady dla studentów Uniwersytetu Alfreda Nobla w Dnipro podczas trzech pobytów: 20.03.2017 – 24.03.2017; 11.12.2017 – 15.12.2017 oraz 7.05.2018 – 11.05.2018. Tematyka wykładów dotyczyła funkcjonowania administracji publicznej w Polsce, ewolucji i przeobrażeń systemu edukacji oraz wyzwań polityki oświatowej.

Miałam okazję współpracować w międzynarodowym środowisku również prowadząc zajęcia w ramach letnich szkół (POLLOC w Kosicach w 2013 roku i Pradze w 2014; a także International Summer School for Young Researchers "Citizenship under Fire: Practices of Citizenship in Central and Eastern Europe in the Times of Conflict", która odbywała się w lipcu

2022 roku w Rzeszowie, podczas której prowadziłam warsztaty pt. *Citizen Budgeting* z Carstenem Herzbergiem), a także uczestnicząc w wyjazdach dydaktycznych w ramach Programu Erasmus+ - Grecja 2013, 2014, 2016, 2018, Włochy 2015, 2016, 2023. Ponadto byłam uczestnikiem letnich szkół i programów międzynarodowych m.in. w 2011 roku w Osnabrück 2011 (udział sfinansowany dzięki stypendium DAAD), w 2012 roku w Moskwie (pobyt sfinansowany przez organizatorów Russian Summer School on Institutional Analysis), a także w 2019 roku w Umeå (stypendium Swedish International Centre for Local Democracy). 10 listopada 2022 roku byłam również prelegentem podczas seminarium organizowanego przez Bosch Alumni Network. Prezentowałam doświadczenia Polski we wdrażaniu budżetów partycypacyjnych - *Participatory budgeting an instrument of civic activism or participatory governance? A decade of PB experience in Poland*. Zestawienie wyjazdów, pobytów i wydarzeń, w których uczestniczyłam znajduje się w Wykazie osiągnięć.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

6.1 Prowadzenie zajęć dydaktycznych

W ramach działalności dydaktycznej w Instytucie Nauk o Polityce Uniwersytetu Rzeszowskiego prowadziłam zajęcia na kierunkach Politologia, Bezpieczeństwo wewnętrzne, a od roku akademickiego 2023/2024 także Studia miejskie z następujących przedmiotów:

- Samorząd terytorialny,
- Administracja publiczna,
- Zarządzanie w sektorze publicznym,
- Polityki publiczne,
- Sektor publiczny w Polsce,
- Współpraca międzysektorowa,
- Ekonomia społeczna,
- Translatorium (jęz. angielski)
- Komunikowanie społeczne
- Społeczeństwo obywatelskie
- Polityka regionalna
- Instrumenty polityki lokalnej i regionalnej

W roku akademickim 2022/2023 prowadziłam także zajęcia w Szkole Doktorskiej Uniwersytetu Rzeszowskiego z przedmiotu: *Pisanie i redagowanie tekstów naukowych w naukach o polityce i administracji*. Ponadto prowadziłam (i nadal prowadzę) seminaria licencjackie na kierunkach Politologia oraz Bezpieczeństwo wewnętrzne. Łącznie wypromowałam kilkudziesięciu absolwentów.

Byłam opiekunem studentów (opiekun roku) na kierunkach: Politologia i Bezpieczeństwo wewnętrzne (na studiach I i II stopnia) oraz Studia miejskie (I rok, studia II stopnia).

Od początku pracy w Uniwersytecie Rzeszowskim prowadziłam zajęcia dla studentów Programu Erasmus+. Obecnie prowadzę kursy:

- Civil society and public engagement,
- Social entrepreneurship,
- Democracy and local governance.

6.2 Koordynator Programu Erasmus+

Od 2012 roku jestem koordynatorem programu Erasmus+ w Instytucie Nauk o Polityce Uniwersytetu Rzeszowskiego (dla kierunków: Politologia, Bezpieczeństwo wewnętrzne, Stosunki międzynarodowe oraz Studia miejskie). Udało mi się nawiązać współpracę w ramach wspomnianego programu m.in. z Uniwersytetem Bolońskim, Uniwersytetem Bicocca, Uniwersytetem w Osnabrück, Uniwersytetem Peloponeskim i Uniwersytetem w Bari.

6.3 Udział w przygotowaniu nowego kierunku studiów – *Studia miejskie*

Byłam inicjatorką oraz przygotowałam wraz z dr Ewą Kubejko-Polańską z Instytutu Ekonomii i Finansów UR oraz dr. Hubertem Kotarskim z Instytutu Nauk Socjologicznych UR koncepcję i program kierunku studiów – *Studia miejskie*, który został uruchomiony w roku akademickim 2023/2024 roku. Kierunek ma charakter interdyscyplinarny i międzyinstytutowy. Kierunek jest rezultatem współpracy naukowców Uniwersytetu Rzeszowskiego zajmujących się różnymi aspektami funkcjonowania miast oraz władz miasta Rzeszowa deklarujących zapotrzebowanie na kadry merytorycznie przygotowane do pracy w jednostkach miejskich. Od roku akademickiego 2023/2024 jestem kierownikiem zespołu programowego dla kierunku Studia miejskie i w związku z tą funkcją również członkiem Rady Dydaktycznej Kolegium Nauk Społecznych Uniwersytetu Rzeszowskiego.

6.4 Udział w realizacji zajęć w ramach Małego Uniwersytetu Rzeszowskiego

Od roku akademickiego 2013/2014 roku uczestniczę w prowadzeniu zajęć warsztatowych dla dzieci w ramach *Małego Uniwersytetu Rzeszowskiego*. Od 2018 roku we współpracy z dr Anną Piętą-Szawarą oraz dr Katarzyną Cwynar zrealizowałyśmy następujące warsztaty tematyczne:

- *Świadomi i zaangażowani. Czym jest partycypacja obywatelska?* (20.01.2018),
- *Polacy – patrioci i przedsiębiorcy* (26.01.2019),
- *Miasto marzeń* (8.02.2020),
- *Solidarni z Ukrainą. Międzynarodowa pomoc humanitarna* (23.04.2022),
- *Polityka ekologiczna. Jak możemy zmieniać świat?* (11.02.2023).

6.5 Promotor pomocniczy

Od 2021 roku jestem promotorem pomocniczym doktorantki Szkoły Doktorskiej Uniwersytetu Rzeszowskiego mgr Dominiki Zięby. Doktorantka przygotowuje rozprawę pod kierunkiem dr hab. prof. UR B. Kotarby pt. *Poszerzanie granic miast na prawach powiatu w Polsce w latach 2002-2018*. Termin obrony rozprawy jest planowany w roku akademickim 2023/2024.

6.6 Inne działania o charakterze dydaktycznym i organizacyjnym w ramach uczelni

6.6.1 Dwujęzyczne Liceum Uniwersyteckie

Opracowałam koncepcję dwóch przedmiotów nauczanych w języku angielskim w Dwujęzycznym Liceum Uniwersyteckim im. S. Barańczaka (dla którego Uniwersytet Rzeszowski jest organem prowadzącym), tj. *Civil Society* i *Social Communication*. Zajęcia z ww. przedmiotów prowadziłam w dla uczniów liceum w latach 2015-2018.

6.6.2 Realizacja projektów z udziałem studentów i młodzieży Rzeszowa

Uczestniczyłam w roli opiekuna lub eksperta w następujących projektach z udziałem studentów i młodzieży szkolnej:

1. Byłam opiekunem naukowym grupy studentów realizujących badania w ramach projektu realizowanego przez Ośrodek Działaj Lokalnie powołany przy Fundacji Fundusz Lokalny SMK pt. *BOX – Badanie Oddziaływania na Kapitał Społeczny*. Badanie dotyczyło wdrażania programu „Lokalne Inicjatywy” na terenie województwa podkarpackiego i było prowadzone w listopadzie i grudniu 2018 roku. Efektem było opracowanie raportu przez studentów.

2. Współorganizowałam z dr Anną Piętą-Szawarą oraz Fundacją Rozwoju Dobre Życie konferencję dla młodzieży „Młodzież przyszłości. Od dyskusji do zmian w edukacji, polityce,

biznesie i sferze społecznej”. Konferencja odbyła się 4 marca 2016 w Uniwersytecie Rzeszowskim i była prowadzona metodą *open space*.

3. Uczestniczyłam w projekcie dla młodzieży (wraz z dr Anną Gąsior-Niemiec) „Rzeszowskie Asy” (od kwietnia do lipca 2014) realizowanym przez Estradę Rzeszowską – Miasto Rzeszów, w ramach Rzeszowskiego Inkubatora Kultury, Rzeszowski Dom Kultury oraz Stowarzyszenie PRO-TUR; <https://inkubatorkultury.eu/upload/pliki/raport-z-badan-osiedli-rzeszowskie-asy.pdf>.

6.7 Podnoszenie kompetencji dydaktycznych

Od początku zatrudnienia w Uniwersytecie Rzeszowskim podnosiłam kompetencje dydaktyczne uczestnicząc w kursach, warsztatach i szkoleniach z zakresu metod i technik dydaktycznych. W 2017 roku ukończyłam studia podyplomowe z zakresu przygotowania pedagogicznego na Wydziale Pedagogicznym Uniwersytetu Rzeszowskiego (nr świadectwa 700/2017). Ponadto uczestniczyłam w następujących kursach, warsztatach i programach:

1. 2021-2022 – *Mistrzowie Dydaktyki*, Program Ministerstwa Edukacji i Nauki. W ramach programu uczestniczyłam w szkoleniu realizowanym przez Ghent University (Belgia); kurs obejmował szkolenie online w 2021 i 2022 roku oraz prowadzenie zajęć ze studentami w ramach tzw. tutoringu akademickiego (100 godzin, w tym przygotowanie do zajęć i prowadzenie zajęć);

2. Szkolenia podnoszące kompetencje dydaktyczne w ramach programu *POWER – Jednolity Program Zintegrowany Uniwersytetu Rzeszowskiego – droga do wysokiej jakości kształcenia*

a) *Wykorzystanie nowych mediów, narzędzi informatycznych i baz edukacyjnych w procesie kształcenia studentów*, 10 godzin, 23.01.2020, Rzeszów

b) *Prezentacje w procesie kształcenia studentów*, 10 godzin, 29.01.2020, Rzeszów

c) *Stosowanie metod aktywizujących w procesie dydaktycznym*, 10 godzin, 30.01.2020, Rzeszów

3. *Szkolenie świadomościowe dotyczące problemów osób z niepełnosprawnościami dla pracowników Uniwersytetu Rzeszowskiego*, 26.01.2021 (online), szkolenie w ramach projektu „Przyjazny nURt” – rozwój dostępności UR, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój 2014-2020;

4. *Szkolenie Projektanci innowacji – Design Thinking* w ramach Programu Grow with Google i finansowanego przez Polski Fundusz Rozwoju, 5 grudnia 2019 roku, Rzeszów.

5. *Kurs pisanie tekstów naukowych* w ramach projektu Skills Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki (23-30 września 2015 r. Wrocław).

6. *Aktywne metody w pracy z grupą* (40 godzin) – kurs w ramach Projektu Rozwój Uniwersytetu Rzeszowskiego szansą dla regionu finansowanego z Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2007-2013; kurs zrealizowany w 2013 roku;

7. *Kurs Zastosowanie metod statystycznych w procesie dydaktycznym* (40 godzin) – w ramach Projektu Rozwój Uniwersytetu Rzeszowskiego szansą dla regionu finansowanego z Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2007-2013; zrealizowany w 2013 roku;

8. *Workshops with the aim of producing syllabi in subject, which are to be delivered in English* (38 godzin), czerwiec 2012; warsztaty w ramach projektu Budowa potencjału dydaktycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego na poziomie europejskim PO KL;

9. *Kurs Analiza danych ankietowych – kurs zaawansowany*, StatSoft Polska, 19.06.2012, Rzeszów

10. *Kurs Źródła i specyfika finansowania projektów badawczych* (16 godzin); Akademia Morska w Gdyni i Ośrodek Doradztwa i Treningu Kierowniczego Spółdzielnia; kurs w ramach projektu „Ster dla B+R”, 7-8 listopada 2012 r. Wrocław,

11. *Kurs specjalistycznego języka angielskiego* (90 godzin) w ramach projektu: Budowa potencjału dydaktycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego na poziomie europejskim PO KL realizacja kursu 02.2010 – 06.2011;

12. Warsztaty *Working with Multi-National Groups* (30 godzin) w ramach projektu: Budowa potencjału dydaktycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego na poziomie europejskim PO KL (realizacja w 2011 roku).

6.7 Organizacja/współorganizacja konferencji naukowych oraz wydarzeń popularyzujących naukę w Uniwersytecie Rzeszowskim

6.7.1 Konferencje naukowe

Byłam członkiem komitetów organizacyjnych 8 konferencji naukowych organizowanych w Uniwersytecie Rzeszowskim.

1. *Zasada pomocniczości w prawie i polityce*, 8-9 listopada 2010, Rzeszów; organizator: Zakład Administracji Publicznej i Polityki Społecznej, Katedra Politologii, Uniwersytet Rzeszowski;

2. *Plaszczyzny zarządzania w samorządzie terytorialnym*, 27-28 września 2012 r., Rzeszów; organizator: Zakład Administracji Publicznej i Polityki Społecznej, Katedra Politologii, Uniwersytet Rzeszowski;

3. *Demokracja lokalna – działanie i komunikowanie*, 4 czerwca 2013 r. Rzeszów; organizator: Zakład Administracji Publicznej i Polityki Społecznej, Katedra Politologii, Uniwersytet Rzeszowski oraz Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego;

4. *Partnerstwa w sektorze publicznym*, 5-6 czerwca 2014 r., Rzeszów; organizator: Katedra Politologii Uniwersytet Rzeszowski, Rzeszów;

5. *Polityki publiczne – kreowanie i wdrażanie*, 17-18 marca 2016 r., Iwonicz Zdrój; organizatorzy: Instytut Nauk o Polityce Uniwersytetu Rzeszowskiego, Polskie Towarzystwo Nauk Politycznych – Sekcja Administracji i Polityk Publicznych;

6. *Jakość życia w inteligentnych miastach*, 24 maja 2016 roku, Rzeszów; Konferencja współorganizowana przez Instytut Nauk o Polityce oraz Instytut Socjologii Uniwersytetu Rzeszowskiego;

7. *Przedsiębiorczość społeczna jako odpowiedź na wyzwania XXI wieku*, 8 października 2021, Rzeszów; organizatorzy: Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Rzeszowie w ramach projektu „Koordynacja sektora ekonomii społecznej w województwie podkarpackim w latach 2020-2022” we współpracy z Instytutem Nauk o Polityce, Instytutem Ekonomii i Finansów oraz Instytutem Nauk Socjologicznych Uniwersytetu Rzeszowskiego na podstawie zawartego porozumienia; <https://es.rops.rzeszow.pl/konferencja-przedsiębiorczosc-spoeczna-jako-odpowiedz-na-wyzwania-xxi-wieku/>

8. Ogólnopolska Konferencja Naukowa *Miasto i polityki miejskie w (hiper)kryzysie*, 11-12 maja 2023 r. Rzeszów; organizatorzy: Instytut Nauk o Polityce UR, Instytut Nauk Socjologicznych UR oraz Instytut Ekonomii i Finansów UR, <https://www.ur.edu.pl/pl/105097>.

6.7.2 Wydarzenia upowszechniające naukę oraz projekty realizowane we współpracy z instytucjami publicznymi i społecznymi

Uczestniczyłam w wydarzenia upowszechniających naukę, które były organizowane lub współorganizowane przez Uniwersytet Rzeszowski oraz instytucje publiczne, bądź organizacje pozarządowe:

1. udział w organizacji konferencji pt. *Przedsiębiorczość społeczna jako odpowiedź na wyzwania XXI wieku*, 8 października 2021, Rzeszów; organizatorzy: Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Rzeszowie w ramach projektu „Koordynacja sektora ekonomii społecznej

w województwie podkarpackim w latach 2020-2022” we współpracy z Instytutem Nauk o Polityce, Instytutem Ekonomii i Finansów oraz Instytutem Nauk Socjologicznych Uniwersytetu Rzeszowskiego, na podstawie zawartego porozumienia; <https://es.rops.rzeszow.pl/konferencja-przedsiębiorczosc-spoeczna-jako-odpowiedz-na-wyzwania-xxi-wieku/>;

2. udział w organizacji wydarzenia *Ekonomia społeczna – przyszłość w naszych rękach* we współpracy Regionalnym Ośrodkiem Polityki Społecznej w Rzeszowie, w tym: a) konferencja pt. *Ekonomia społeczna młodych w Polsce – dobre praktyki* (16.05.2019); b) pokaz filmów pt. *Ekonomia społeczna jako alternatywna ścieżka kariery* (17.05.2019); <https://es.rops.rzeszow.pl/ekonomia-spoeczna-przyszlosc-w-naszych-rekach-2/>;

3. w ramach projektu *Od dialogu do deliberacji. Podmioty niepubliczne jako (nie)obecny uczestnik lokalnego procesu decyzyjnego* realizowanego w ramach Programu Dialog MEiN w latach 2018-2020 nr projektu DIALOG 0163/2017 (z mgr Dominikiem Boratynem) prowadziłam warsztaty dla młodzieży zatytułowane *Młodzież ma głos. Rady młodzieżowe jako forma partycypacji publicznej młodzieży*; warsztaty odbyły się w dniach 13.05.2019 dla studentów Uniwersytetu Rzeszowskiego, a w dniach 15-16.05.2019 dla uczniów Dwujęzycznego Liceum Uniwersyteckiego im. S. Barańczaka w Rzeszowie;

4. prowadziłam warsztaty w ramach międzynarodowego projektu *Step Up – Involving Citizens of Europe* realizowanego przez Urząd Miasta Rzeszowa (nr projektu: 588562-CITIZ-1-2017-1-PL-CITIZ-TT) ze środków Programu Europa dla Obywateli 2014-2020; realizacja projektu 13.09.2017–15.09.2017; warsztaty dla urzędników z państw Europy pt. *Citizens’ participation in public governance – advantages, disadvantages, chances and threads* odbyły się w Rzeszowie (14.09.2017);

5. od kwietnia do grudnia 2016 r. byłam ekspertem w projekcie *Samborzanie mają głos – pilotażowa edycja budżetu partycypacyjnego w mieście Sambor (Ukraina)*, realizowanego przez Stowarzyszenie na rzecz Innowacyjności i Transferu Technologii – Horyzonty, finansowanego ze środków Polsko-Kanadyjskiego Programu Wsparcia Demokracji, <http://www.horyzonty.man.rzeszow.pl/2016projekt2.html>.

6. od lutego do czerwca 2016 r. uczestniczyłam w roli eksperta w projekcie pt. *Zoom na centrum* realizowanym przez Miejskie Centrum Kultury w Boguchwale, projekt był finansowany ze środków Narodowego Centrum Kultury w ramach programu Dom Kultury+ Inicjatywy Lokalne nr 45/2016/DK;

7. we współpracy z dr Anną Piętą-Szawarą z Instytutu Nauk o Polityce UR oraz aktywistami Ruchu Miejskiego Rzeszów Smart City realizowaliśmy cykl comiesięcznych spotkań tematycznych w Uniwersytecie Rzeszowskim pod nazwą *Rzeszów Smart City* poruszających

różne wymiary funkcjonowania nowoczesnych miast. Spotkania odbywały się od października 2015 r. do maja 2016 r. Cykl spotkań stał się początkiem współpracy, na bazie której w 2022 roku powstało Stowarzyszenie Rzeszów Smart City, w którym pełnię funkcję członka zarządu;

8. we współpracy z dr Anną Piętą-Szawarą z Instytutu Nauk o Polityce UR zorganizowałyśmy wydarzenie będące połączeniem Podkarpackiego Kongresu Kobiet (18.06.2015) oraz Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej Obszary Aktywności Kobiet (19.06.2015). Działania na rzecz kobiet kontynuowałyśmy w ramach otwartych spotkań dyskusyjnych pod nazwą *Obszary Aktywności Kobiet. Kobiety w polityce* (9.10.2015) oraz *Obszary Aktywności Kobiet. Kobiety w biznesie* (18.12.2015).

9. wraz z dr hab. prof. UR Bogusławem Kotarbą w dniach 4-6 luty 2014 prowadziłam warsztaty *Podnoszenie zdolności samorządów do podejmowania współpracy transgranicznej* w ramach projektu „Wspólna sieć współpracy w sferze kultury i opieki społecznej na rzecz rozwoju miast polsko-ukraińskiego pogranicza” realizowanego przez Wydział Kultury, Sportu i Turystyki Urzędu Miasta. Projekt finansowany jest ze środków Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Polska - Białoruś – Ukraina 2007-2013.

10. współorganizacja i udział w konferencji *Dobre praktyki ekonomii społecznej*, konferencja organizowana przez Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Rzeszowie przy wsparciu Katedry Politologii Uniwersytetu Rzeszowskiego 5 listopada 2013, Rzeszów; wydarzenie w ramach projektu „Szkolenia i specjalistyczne doradztwo dla kadr instytucji pomocy społecznej działających na terenie województwa podkarpackiego powiązane z potrzebami oraz specyfiką realizowanych zadań”; <https://es.rops.rzeszow.pl/dobre-praktyki-ekonomii-spoecznej/#more-691>; podczas konferencji wygłosiłam referat: *Funkcjonowanie podmiotów ekonomii społecznej w wybranych państwach europejskich. Omówienie dobrych praktyk (prezentacja włoskiego przedsiębiorstwa społecznego L'Ape Bianca)*.

6.8 Udział w opracowywaniu dokumentów strategicznych oraz zespołach konsultacyjnych

Zdobytą wiedzę dotyczącą zaangażowania obywatelskiego, funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz polityk publicznych miałam także okazję wykorzystać uczestnicząc w zespołach opracowujących dokumenty strategiczne oraz jako członek zespołów konsultacyjnych, opiniodawczych i eksperckich.

6.8.1 Dokumenty strategiczne

1. członek zespołu opracowującego: *Strategię rozwiązywania problemów społecznych na lata 2016-2022* (dla miasta Rzeszowa), Rzeszów 2016 (współpraca z: dr A. Pięta-Szawara,

prof. dr hab. A. Noworól, dr K. Noworól) – opracowanie na zlecenie Urzędu Miasta Rzeszowa, <http://www.rzeszow.pl/mieszkancy/pomoc-spoeczna-w-miescie/strategia-rozwiazywania-problemow-pomocy-spoecznej/503, strategia-rozwiazywania-problemow-pomocy-spoecznej.html>;

2. opracowanie dokumentu strategicznego: *Strategia Rozwoju Lokalnego Gminy Hyżne na lata 2016-2025*, Załącznik nr 1 do Uchwały Rady Gminy Hyżne XVII/99/16 z dnia 2.03.2016 r., https://biphyzne.pl/static/img/k01/BIP/2022/Strategia%20rozwoju/XVII_99.pdf.

3. Członek zespołu opracowującego dokument strategiczny *Strategia Rozwoju Rzeszowa do 2025 roku*, https://s.bip.erzeszow.pl/file/61726/1_Raport%20o%20stanie%20miasta_20151112.pdf

części I: A. Noworól, K. Noworól, P. Hałat, A. Kołomycew, P. Lityński, K. Peter-Bombik, J. Woźniak, *Raport o stanie miasta. Przekształcenia strukturalne i tendencje rozwoju społeczno-gospodarczego Rzeszowa w 2015 r.*, Rzeszów 2015;

część II: A. Noworól, K. Noworól, P. Hałat, A. Kołomycew, P. Lityński, K. Peter-Bombik, J. Woźniak, Katalog kluczowych zjawisk stanowiących szanse i zagrożenia oraz mocne i słabe strony rozwoju Rzeszowa w 2015 roku, Rzeszów 2015; [https://s.bip.erzeszow.pl/file/61729/2_SWOT_20151112%20\(1\).pdf](https://s.bip.erzeszow.pl/file/61729/2_SWOT_20151112%20(1).pdf);

4. w latach 2022-2023 - członek zespołu opracowującego *Strategię rozwiązywania problemów społecznych miasta Rzeszowa na lata 2023-2030*; dokument opracowany na zlecenie Wydziału Polityki Społecznej Urzędu Miasta Rzeszowa, <https://bip.erzeszow.pl/static/img/k02/BRM/SESJE%202023/LXXVI%20sesja%20-%2028%20marca/Uchwa%C5%82a%20Nr%20LXXVI-1662-2023%20wersja%20edytowalna.pdf>.

5. w latach 2022-2023 - członek zespołu opracowującego dokument diagnostyczny *Diagnoza służąca wyznaczeniu obszaru zdegradowanego i obszaru rewitalizacji, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji dla Miasta Rzeszowa* (wraz z dr Ewą Kubejko-Polańską oraz dr Hubertem Kotarskim. Dokument opracowany na zlecenie Biura Miejskiego Konserwatora Zabytków Urzędu Miasta Rzeszowa.

Członkostwo w zespołach eksperckich

1. W 2020 roku zostałam członkiem zespołu tematycznego *Smart City Life - jakość życia w Urban Lab Rzeszów*; zakres zadań zespołów tematycznych powołanych przy Urban Lab znajduje się na stronie: <https://urbanlab.erzeszow.pl/pl/844-zespoły-tematyczne-urban-lab-rzeszow/15709-zespoły-tematyczne-urban-lab-rzeszow-w-2020-roku.html>.

2. W 2021 roku ponownie zostałam członkiem zespołu tematycznego w Urban Lab Rzeszów, który zmienił nazwę na *Smart Living*; zakres zadań zespołów tematycznych powołanych przy Urban Lab znajduje się na stronie, <https://urbanlab.erzeszow.pl/pl/844-zespoły-tematyczne-urban-lab-rzeszow/30140-zespoły-tematyczne-urban-lab-rzeszow-w-2021-roku.html>.

3. Uczestniczyłam w panelu ekspertów na potrzeby badania pn. *Przegląd regionalny. Województwo podkarpackie 2020* realizowanego przez Instytut Badań Ewaluacyjnych Rynkowych i Społecznych na zlecenie Województwa Podkarpackiego – Urzędu Marszałkowskiego Województwa Podkarpackiego (27.10.2021, Rzeszów).

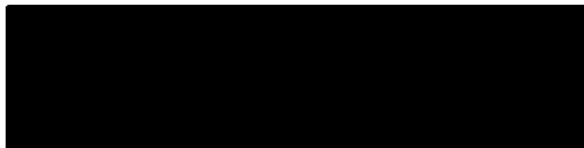
4. Byłam ekspertem podczas warsztatów: *Warsztaty międzypokoleniowe dla rozwoju srebrnej gospodarki na osiedlu Śródmieście w Rzeszowie*, 21.11.2022. Warsztaty były zrealizowane przez Stowarzyszenie Rzeszów Smart City, którego jestem członkiem. Projekt został dofinansowany z budżetu Gminy Miasto Rzeszów jako zadanie publiczne: *Prowadzenie działań rewitalizacyjnych należących do sfery społecznej procesu rewitalizacji w ramach realizacji „Lokalnego Programu Rewitalizacji dla Gminy Miasto Rzeszów do roku 2023”*; w ramach wydarzenia prowadziłam (wraz ze studentami UR warsztaty dla seniorów) pt. *Formy aktywności społecznej seniorów* oraz uczestniczyłam w przygotowaniu poradnika dla seniorów: <https://erzeszow.pl/static/img/k01/aktualnosci/2022/listopad/16/WARSZTATY%20MI%C4%98DZYPOKOLENIOWE.pdf>.

5. W latach 2020 - 2022 byłam członkiem Podkarpackiego Komitetu Rozwoju Ekonomii Społecznej do którego zostałam powołana na mocy Uchwały nr 156/3418/20 Zarządu Województwa Podkarpackiego w Rzeszowie z dnia 19 maja 2020 roku w sprawie powołania Podkarpackiego Komitetu Rozwoju Ekonomii Społecznej w województwie podkarpackim, https://bip.podkarpackie.pl/attachments/article/5095/Uchwa%C5%82a%20Nr%20156_3418_20.pdf. Zakres zadań członka PKRES społecznej obejmował opiniowanie planów działań władz województwa oraz ROPS w zakresie ekonomii społecznej, konsultowanie Podkarpackiego Programu Rozwoju Ekonomii Społecznej oraz inicjowanie współpracy pomiędzy ROPS a Uniwersytetem Rzeszowskim.

6. Od 21.04.2023 ponownie zostałam członkiem Podkarpackiego Komitetu Rozwoju Ekonomii Społecznej na lata 2023-2026 na podstawie aktu powołania Marszałka Województwa Podkarpackiego, <https://es.rops.rzeszow.pl/informacje-ogolne-2/>. Zakres zadań nie uległ zmianie.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

1. W 2017 roku wraz dr hab. B. Kotarbą otrzymałam nagrodę za referat wygłoszony podczas konferencji European Regional Science Association – Baltic Section, Award to Bogusław Kotarba, Anna Kolomycew for innovative ideas of educational policy research provided at 6th International Scientific-Practical Conference Good Governance at Local Self- government: Towards Efficiency and Welfare Society on 12–13 October 2017 at Šiauliai University (Lithuania).
2. W 2018 otrzymałam nagrodę Dziekana Wydziału Socjologiczno-Historycznego Uniwersytetu Rzeszowskiego za osiągnięcia naukowe.
3. W 2015 roku otrzymałam stypendium SAIA – National Scholarship Programme of the Slovak Republic for the Support of Mobility of Students, PhD Students, University Teachers, Reserachers and Artists (no. ID 14290).
4. W 2012 roku otrzymałam nagrodę Rektora Uniwersytetu Rzeszowskiego za osiągnięcia naukowe w szczególności za uzyskanie stopnia doktora przed 30 rokiem życia.

(podpis wnioskodawcy)

